

ת"פ 43134/05/13 - יוחנן ממן נגד מדינת ישראל, באמצעות, פרקליטות מחוז דרום

בית משפט השלום באילת

ת"פ 43134-05-13 מדינת ישראל נ' ממן

16 אפריל 2014

בפני כב' השופטת שוש שטרית, סגנית נשיא

המבקש: יוחנן ממן

הנאשם

נגד

המשיבה:

המאשימה

החלטה

מדינת ישראל, באמצעות פרקליטות מחוז דרום

הנאשם עותר לבטל את כתב האישום נגדו בטענה כי נמנעה זכותו לשימוע.

1. כתב האישום כולל 4 אישומים שעיקרם בביצוע עבירות מין המיוחסות לנאשם וראשית ביצוען החל משנת 2005 ועד 2007.

בדיון מיום 11.12.2013 ובבקשה בכתב בעניין זה, טען ב"כ הנאשם כי זכותו של הנאשם לשימוע לא קויימה. לדידו, מכתב היידוע לא הגיע למענו של הנאשם מכיוון והפרקליטות טעתה ברישום כתובתו בשתי פעמים בהם שלחה לו את המכתב ועל כן זה הוחזר בציון "לא נדרש". הוסיף בעניין, כי הכתובת שנרשמה במועד חקירתו של הנאשם - השחף 3, אינה נכונה והאחראי על רישום הפרטים הוא החוקר ולא הנאשם. לבקשה צורף מסמך המעיד כי קיימת אי בהירות לגבי מספר הבתים ברחוב השחף, מקום מגוריו של הנאשם, ושכלל הכתובת בתושב האילת של הנאשם הינה השחף 60.

עוד הוסיף וטען כי היה על המאשימה להקפיד ברישום כתובתו של הנאשם כולל המיקוד, ומשלא הגיע המכתב לנאשם והוחזר בציון "לא נדרש", היה על המאשימה להתקשר לנאשם כדי ליידעו על זכותו לשימוע, ומשלא עשתה כן ולא ניסתה לאתרו בדרכים אחרות, ומכאן מוצדק יהיה לבטל את כתב האישום בשלב זה, ולא להותירו "מרחף" מעל ראשו של הנאשם בעת ביצוע שימוע, שכן כתב אישום תלוי ועומד למעשה מרוקן את זכות השימוע מתוכן.

טעם נוסף לביטול כתב האישום, נועץ ב"כ הנאשם בטענות מקדמיות נוספות כמו, שיהיו של 6 שנים בהגשת כתב האישום וקשיים ראייתיים, לרבות מהימנותה של המתלוננת.

2. בהתנגדותה לביטול כתב האישום טענה ב"כ המאשימה, כי שלחה שני מכתבי יידוע, לכתובתו העדכנית של הנאשם על פי נתוני משרד הפנים. אלה אמנם חזרו בציון נדרש אולם מהווים זימון כדין לכל דבר ועניין, זאת בשים לב כי בחקירתו במשטרה מסר הנאשם את הכתובת, רחוב השחף 3. בכל מקרה הוסיפה וטענה כי ככל שהנאשם מעוניין

בשימוע, היא תיעתר לבקשתו בלב פתוח ובנפש חפצה, אולם זאת מבלי למחוק את כתב האישום אלא כזה תלוי ועומד נגדו.

3. אין חולק כי לא נערך שימוע לנאשם טרם הגשת כתב האישום, והשאלה הראשונה לה אדרש הינה, האם מכתב יידוע, נשלח לנאשם כמצוות המחוקק בסעיף 60א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ").

המאשימה שלחה לנאשם שני מכתבי יידוע - הראשון נשלח לכתובת השחף 3 ו"לא נדרש" ואילו השני נשלח לכתובת השחף 3/8 ואף הוא "לא נדרש".

ב"כ הנאשם טוען כי המאשימה טעתה ברישום הכתובת אליה נשלחו מכתבי היידוע ולפיכך אלה לא נדרשו על ידי הנאשם אשר לא ידע עליהם כלל, ואילו המאשימה כאמור טענה, כי המכתבים נשלחו בהתאם לכתובת העדכנית אצל משרד הפנים וכפי שמסר הנאשם במועד חקירתו במשטרה.

נראה, כי ב"כ הצדדים לא ממש ידעו למסור את כתובתו המדוייקת של הנאשם במועד משלוח מכתבי היידוע. בדיון מיום 11.12.2013 טען ב"כ הנאשם כי כתובתו של הנאשם הינה השחף 5, ובהמשך ציין כי תקופה מסויימת הכתובת הייתה שחף 3, הוסיף וטען כי בתעודת תושב אילת כתובתו הרשמית של הנאשם היא בכלל השחף 60 ועוד צירף לטענותיו אישור מעיריית אילת לפיו "יתכן כי קיימת אי בהירות לגבי מספר התבים ברחוב השחף באילת". כך או אחרת לא עלה בידי אף אחד מהצדדים להצביע על כתובתו המדוייקת של הנאשם במועדים בהם נשלחו מכתבי היידוע.

נראה כי בנסיבות המפורטות לעיל, אין להטיל את האחריות על מי מהצדדים באשר לכתובת אליהן נשלחו המכתבים שכן יכול ואכן חלו שינויים מסיבה כזו או אחרת במספרי הבתים או הרחובות בתקופות הרלוונטיות. בהינתן האמור, ובאין חולק כי מעבר למשלוח מכתבי יידוע לכתובות שבמחלוקת ואשר חזרו כ "לא נדרש", המאשימה לא עשתה על מנת ליידע את הנאשם בדבר זכותו לשימוע, ובאין חולק כי הנאשם לא קיבל לידי את מכתבי היידוע ומבלי שהדבר יזקף לחובתו, המסקנה המתבקשת הינה כי לנאשם לא ניתנה זכות השימוע טרם הגשת כתב האישום נגדו.

4. מכאן אבחן אפוא, האם ניתן לקיים את השימוע, לאחר הגשת כתב האישום מבלי לרוקן את הזכות מתוכן, או שמא יש לבטל את כתב האישום ולקיים טרם הגשתו בשנית אם בכלל, את השימוע. על טיבו וחשיבותו של הליך השימוע עמד בית המשפט העליון באומרו את הדברים הבאים:

"בגדר השימוע ניתנת לנפגע זכותו לשטוח את טענותיו במלואן ועל הגורם המחליט להאזין לדברים בנפש חפצה, ומתוך נכונות להשתכנע ככל שבדברים יש ממש. זוהי זכות הטיעון שהיא מן הזכויות היסודיות במשפטנו. היא נמנית עם עקרונות הצדק הטבעי וקשורה בטבורה לחובת ההגינות השלטונית" (בג"צ 554/05 רס"ר אשכנזי נ' מפכ"ל המשטרה תקדין עליון 2005 (3), 3043 ודברים דומים נאמרו בבג"צ 4175/06

**הרב ראובן אלבז נ' היועץ המשפטי לממשלה תקדין עליון 2006 (2), 3317 ע"י כבוד
השופטת פרוקצ'ה.**

לצד האמור, גם נקבע בבש"פ 5310/07 יוסי כשכאש נ' מדינת ישראל: "בשאלה האם אי קיום השימוע לפי סעיף 60א לחסד"פ גורר בטלות יחסית באופן שניתן לקיים שימוע למפרע, או שמא בטלות מוחלטת נחלקו ערכאות דיוניות...והיא תיוותר בצריך עיון".

במקרה לפניי מצאתי, כי לאור השלב בו מצוי ההליך המשפטי בו טרם נשמעה הקראה של כתב האישום; חומרת העבירות בהן מואשם הנאשם; השנים הרבות שחלפו מאז בוצעו לכאורה העבירות; וגלגולו הקודם של תיק החקירה, כפי שפירט ב"כ הנאשם בדיון מיום 11.12.2013 -הכף נוטה לבטל את כתב האישום על מנת לאפשר קיומה של זכות השימוע כהילכתה.

קיום השימוע לאחר שהוגש כתב האישום המרחף מעל ראשו של הנאשם, כשברקע נתוני התיק - הגשת כתב אישום לאחר 6 שנים מאז ביצוע העבירות, יהיה בו משום ריקון מתוכן של זכות יסוד של הנאשם, ויהיה בו להעמיד באור לא מחמיא ואף שלילי את התנהלות התביעה וחובתה להגינות ושמירה על הצדק הטבעי. יתרה מזאת, המאשימה מצידה לא הצביעה על נזק, שייגרם לאינטרס הציבורי במידה וכתב האישום יבוטל לשעה הזו, שהרי עם ביטולוצריך וייערך בדחיפות שימוע לחשוד ולאחריו תתקבל החלטת המאשימה בדבר פתיחת הליך משפטי פלילי נגד החשוד, האם יוגש כתב אישום באותה מתכונת או שונה, כל זאת בלא שיהיה חשש להשפעה של כתב האישום התלוי ועומד על ההחלטה. כן, נראה כי עריכת שימוע בעת הזאת לא תהווה מעמסה כבדה על המאשימה וכל "הנזק" שיכול וייגרם הינו דחייה קצרה של חודשיים שלושה, אף פחות, כשנתון זה מחוויר לעומת השהוי הניכר מאוד בהגשת כתב האישום.

באשר לשאר הטענות המקדמיות שהועלו על ידי ב"כ הנאשם, אלה מקומם לעלות במסגרת השימוע.

מכל האמור, אני מורה על ביטול כתב האישום. על המאשימה לפעול במהירות למיצוי זכות השימוע ולגיבוש החלטה מהירה בעניינו של הנאשם.

ניתנה היום, ט"ז ניסן תשע"ד 16 אפריל 2014 בהעדר הצדדים.